

παρηγένετος. Αὕτη είναι ή τελευταία αιώνιη κατάστασις μου, ως άναγνωστας Τολμῶ δὲ νὰ ἐλπίσω διτὶ θέλεις μὲ συμπαθήσει διὰ τὸ σκάνδαλον τὸ ὄποιον σ' ἐπροξένησεν ίσως ή πιστὴ δηγήσις τῶν παραφορῶν μου, καὶ πιστεύω διτὶ αἱ καταστροφαὶ τοῦ χαρτοπαιγνίου παρέχουσι διὰ τῶν δυστυχημάτων μου ἐν παράδειγμα ἔκπληκτικῶν, ἀρκοῦν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀνάγκης τοῦ φεύγειν τὰ χαρτοφορεῖα ώς μεγίστους ἔχθρους τῆς ήσυχίας, τῆς ὑπολήψεως, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ζωῆς.

ΤΕΛΟΣ.

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ.

Τομή Α. Λεσέψ.

(Συνέχεια ὅρα φυλ.).

Οὐδὲν κίνημα ἔκαμνεν δὲ ἀσθενής. Ἀναίσθητος εἰς τὰ περὶ αὐτὸν, ἐφαίνετο διτὶ διὰ παντὸς ἔχεσσι τὸ τῆς χαρᾶς ή θλίψεως αἰσθημα. Τὸν εἰδίᾳ θετόμενον ἐπὶ τῆς παρθενικῆς κλίνης, πρέπει νὰ τὸ εἶπω πρὸς ἔπαι νόν μου, ἄνευ θυμοῦ, διότι τὸ πελιδόν μέτωπον συνέχετο μὲ τὴν ἄψυχον λευκότητα τοῦ ὡδὸς, ἐφ' οὐ ἐπινεπάνετο η κεφαλὴ του.

Οἱ ιατρὸς ἔστρεψε πρὸς ήμᾶς.

«Τὶς δύναται, εἶπε, νὰ μὲ δανείσῃ μίαν φιάλην ὅξους.»

Εἴχοι εὐτυχῶς ἐπ' ἐμοὶ θωκάλιόν τι Ἀγγλικοῦ ὅξους, τὸ ἐπρόσφερα, ἀλλὰ δὲν ήξενύρω πῶς δὲν διέσυγεν ἀπὸ τοὺς τρέμοντας δακτύλους μου, ἐπειδὴ διὰ νὰ τὸ λάθη . . . χεὶρ καὶ τοῦ ἐπικρόχου λεπτοφυεστέρα, ἡγγίζει τὴν ἀδικήν μου, καὶ ἐννοεῖς, Φλαδία, διτὶ ητον τῆς Συλδίας.

Εἴμαι, βλέπω, ἐκ τῶν πιστεύοντων τὸν μαγνητισμὸν, τὴν τῶν διεφόρων δύναν συμπάθειαν, τὴν ἐπιξέρηνη, ή διάφορα ἀσκοῦν ἐφ' ήμῶν, διὰ τῆς φωνῆς, τοῦ βλέμματος, τῆς ἀφῆς . . .

Δεκαετία ἀπέρασσε μετά τὰ θεατικὰ ταῦτα συμβάντα, καὶ ἀκόμη μοὶ φαίνεται νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ὑγρασίαν τῆς χειρὸς τῆς ἀνατρεψόσης ἔκτοτε τὴν ήσυχίαν μου.

Η Συλδία δὲν ἐπαρτήρησε τίποτε, μήτε τὴν σύγχισιν μου, μήτε τὸν θρύβον μου, ἀλλ' ὀλούδουσα ἐγενάτισε πρὸ τῆς κλίνης τοῦ Ἀλαρίκου. «Η δύναμις τοῦ ἀμμωνικοῦ διεικέδασε τὴν ληφθερίαν ἐπανέλαβε τὴν γρῆσιν τῶν δυνάμεων του, καὶ διατὸν ἀφῆσαν τὸ δωμάτιον, ἐσυλλαγίζετο μὲ ἀταραξίαν τὴν ἁδὸν τῆς ἀσθενείας του.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ οἰκημάτος μου, ἔχων ἐν μέρει μαζεύ με τὴν πρὸ πολλοῦ ἀπωλεσθεῖσαν εὐθυμίαν. Ήμην εὐτυχῆς διότι ήσυχηθήνω νὰ γίνω χρήσιμος εἰς τὸν ἀγαπώμενον ὑπ' ἐκείνης, καὶ ἥρχισα ἐξ βάθους καρδίας νὰ ἐλεεινολογῶ τὸ ἀθίων τοῦτο παιδίον, τὸ ήσύχως ἀποθηκάκον, κρατεῖν συνάμα τὴν ἔρδα τῶν ιατρικῶν γνώσεων, διὰν διελαγίζετο τὴν σύντομον ἁδὸν τοῦ τάφου, ή διὰ τελευταίαν φοράν διέτρεχε. «Ἐπειτα ἔφερον τὰ χειλή μου εὐεσθάτως εἰς τὴν ἀποδοθεῖσαν μοὶ φιάλην, ήτας οὐ πῆρεν αἵτια μεταξὺ Συλδίας καὶ ἐμοῦ τῆς ποιῶντος ἀθώας ἐπαφῆς.

Τὴν ἀκόλουθον δευτέραν, Φλαδία, δὲ δόκτωρ ἀνήγγειλε τῷ Ἀλαρίχῳ, διτὶ ταξιδεύοντι περὶ τὴν Ἰταλίαν ἵστο τὸ μένον δυνατὸν εἰς τὴν ἀσθένειάν του φάρμακον.

«Πήγανε, τοῦ εἶπε, ζήτησε ἀπὸ τὸν ἐλειμόνα θεὸν τὴν Βοήθειαν, ή δὲ ἀνθρωπότης στερεῖται, ἐλπίζω ἀκόμη, ἀν καὶ ἐναντίον τῆς πεποιθήσιας σου, διεσήλη. πλησιάζει τὸ τέλος σου, διτὶ θά εὑρηται δπισθεν τῶν δρέων, εἰς τὴν Ἰταλίαν, χώραν τοῦ Ἡλίου καὶ τῶν ωραίων τεχνῶν, δύναμιν ἀναγεννητήριον, ἀγνωστον εἰς τὰ ψυχρά καὶ διμιχλώδη χλίματά μας. Παράδειψον τὴν τελευταίαν τεύτην περίπτωσιν τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ἐγκατάλειψον, δηλαδή, εὐχαρίστως τοὺς ἀγαπῶντάς σα ἐπὶ τῆς γῆς, cίτινες τόσον ἐγκαρδίας ἐπιβλέπουν ἐπὶ τῆς τύχης σου.»

Ἐδώ, Φλαδία, σοὶ χρεωστῶ γενικὴν ἑξαμοιλόγησιν, δραίλω νὰ θέσω ἐμπροσθέν σου ἀκάλυπτον τὸ πνεῦμα μου κατηγόρησον, ἀν θέλης, τὴν ἀσθένειαν τοῦ δργανισμοῦ μου, ἀναγνώρισον εἰς τὰς πράξεις μου καρδιῶν ἐγηρημένη ὑπονοίας σκεπτικῆς ψυχῆς. Μάθε λοιπὸν διτὶ δικτὼ ήμέρας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὄποιων δ' Ἀλαρίχως ἔμενε παρὰ τῇ οἰκίᾳ τῆς παρθένου, δὲν ἀρησα, ἀρότας κατάσκοπος, οὐτε μίαν στιγμὴν τὴν θεαν τῶν δύω ἐραστῶν. «Ἡ ζηλία μου, ἡ ἀπωλεσθεῖσα εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀψύχου τούτου σώματος, ἐφαίνετο διτὶ ἐπανῆλθε μὲ δυνάμεις ἐραστοῦ περιφρονθέντος» Ιστάμην, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐκτεταμένων ὡρῶν τῆς ἀτελευτῆτος ἔνδομαδός μὲ τοὺς διθαλαμούς προσηλωμάνους εἰς τὴν αἰθουσάν των, καὶ ἀνημφιδόλιας δ' θεός τὸ ηθέλησε, διὰ νὰ γίνωμαι μάρτυς σεμνοῦ καὶ ἀθώου ἐρωτος, καὶ τοιουτοτρόπως νὰ διδώμεν παράδειγμα εἰς τὴν ἀρετὴν μου. Κατὰ τὰς δικές ἡμέρας ἡ Συλδία ἔμενεν εἰς τις ἀνάκλιντρον πλησίον τῆς ἐστίας, καὶ προσεκτικὴ ἐπαγρυπνούσσε, ἀλλὰ φέρουσα εἰς τὸν ἀτυχῆ, μᾶλλον μητρὸς ἡ ἐρωμένης μαρίμνας. Μιαν καὶ μόνον φορὰν εἰς ἀνώτατον βαθύδυο θλίψεως, δὲν οὐδὲν διέπειρεν τοῦ σύνηθες. Καὶ τὴν φορὰν ταύτην, διὰ ν' ἀποκομήσῃ τὰς θλίψεις, ἡ σύντεροφές του ἔθεσε τὰ κοράλλινα γείλη ἐπὶ τοῦ στόματός του ἀλλὰ μοὲς ἐφίνη, διτὶ οὐδὲν ἀχόλαστον ἀνεμιχθῆ εἰς τὸ θώπευμα τούτο, καὶ δὲ φύλαξ ἀγγελός τοῦ πάσχοντος ὥθησε τὴν μίαν τῶν πτερύγων του μεταξὺ τῶν δύο ἀναπνοῶν, διπλας διαφυλάξη τὴν εἰλικρινῆ ταύτην ἀφέλειαν ἀπὸ τὰ πάθη του σώματος καὶ τοὺς κινδύνους τῆς ψυχῆς.

«Ἀντικειμένως εἰς τὴν συνήθη διδὸν τῶν φαινομένων, ἀτινα χαρακτηρίζουν τὴν φθίσιν εἰς τὸν τελευταῖον βαθύδυο της, αἱ νύκται τοῦ Ἀλαρίκου ηταν πλήρεις ἀγωνίας εἰς τρέπον ὥστε ἡ νεανίς μόλις στιγμὴν ὑπνου ἀδύνατο νὰ ὑπελέψῃ. Οἱ συγχοὶ παρελαγίσμοι του ἐφαίνοντο νὰ συστίζουν τὴν θιάνων του ἀκαταπαύστως διὰ τὴν αὐτήν θιέαν, ἡ δὲ καλὴ Συλδία ὑπέρεργος δύον ἡμιπορεῖ νὰ φραγτασθῇ τις διπλας ἡσυχάζῃ τὸν ἀσθενῆ. Τὸ ἐπικρατοῦν εἰς τοὺς μονολόγους τούτους αἰσθημα. ποτὲ μὲν σοβαρὸν καὶ λογικὸν, ποτὲ δὲ παρεκτρεπόμενον, ητον ἡ ζηλία. «Βιρρεμ ἀναλογιζόμενος τὸν θάνατον μὲ μόνον τὸν λόγον διτὶ ἡδύνατο τις να καθέξῃ τὴν κενήν θέσην, ἦν ἀφίνε.

Κατὰ τὴν τελευταίαν νύκταν ἤκουσε τὸν ἐφαξῆς διάλογον, οὗτινος εὐτελέστιν ἔχασε, καὶ δὲ δοπιοῖς βαθύτατα εἰς τὸ μημονικόν μου ἐνεχαράχθη.

«Συλδία, εἶπεν, ἀναγνωρῷ αὔριον διὰ τὴν ᾠώνην, δὲ γὰρ μήν λυπεῦμαι τελος . . . διὰ γὰρ μή μέμφωμαι

τὴν ζωὴν, τὸ κοινὸν τοῦτο δῶρον. τοῦ Πλάστου, ἀλλὰ προσιεπάνομαι διτὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψω πλέον. — Δίωξε, φίλε μου, ἐπανέλαβεν ἡ πικας ἡ νεᾶνις, τὰς ἀπαιδίους ταύτας ιδέας, ἡ Ισχὺς τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγίστη, καὶ θὰ ἀκούσῃς τὰς προσευχάς μου, ὅς καν ἔκάστην θὰ κάμω. — Μή τὸν περακολῆς εἰς ἐνισχυσιν ἀδυνάτου πράγματος, τὸ τέρμα τῆς ὑπάρξεως μας εἶναι γεγραμμένον ἐν τῷ οὐρανῷ, τὰ δάκρυα γυναικός δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ σταματήσουν τὴν χειρένην αἰλεψύδεαν.

« Η νέα ἐφάνη διτὶ ἥσθε νὰ ἔναντιωθῇ εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν τοῦ φιλού της, ἀλλ’ ἔκρατήθη, φοβουμένη ἀγνοφέδλως μή ἔτι περισσότερον τὸν λυπήσῃ.

« Ἀγαπητὲ φίλε, τοῦ εἴπεν, ἡζέρεις πῶς σοὶ ἔδωσα τὴν ὑπαρξίν μου· συνεζήσαμεν ἀγαπημένοι, ἡ πίστις σου ἥτο πιστὸς μου, ἡ λατρεία σου λατρεία μου· ἐπειδὴ, καὶ οἱ πράξεις σου, ὡς καὶ οὐδὲν ὁ ἴδιος, ἥσταν ἥθι καὶ καὶ γεννοῖαι. Καὶ ὁ θάνατος, ἀν̄ ἐπελθη δὲν θὰ ἔξοδοθεύσῃ τὴν ἐκ τοῦ ἔρωτος προξενηθείσαν ἀγάπην. — Λοιπόν! Συλδία αἴρησέ με νὰ ὑποσθέω, καὶ ἀνέλγες καὶ οὐ πίστευε, διτὶ ὁ Θεὸς θὰ μὲ συγχωρήσῃ νὰ ἐπιστρέψω ἐπὶ τῆς γῆς ἐν μορφῇ ἀγνού πνευματος, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ πληροφορηθῶ ἰδίοις ὅμμασιν, ἀν̄ κομψός τις νέος δὲν ἔξαλειψῃ τὴν ἐνθύμησιν τοῦ μὴ ὑπάρχοντος πλέον. — Ἀλάριχε, ἐψ.θύρισεν αἰσθητικῶς ἡ νέα, σὲ ὑπόσκομαι καὶ τὰ ὄρκιζομαι διτὶ οὐδεὶς μετὰ σὲ δὲν θὰ καταλάβῃ τὴν καρδίαν μου· δὲν θὰ γίνω μήτης ἔρωμένη, μήτης σύζυγος οὐδενὸς, θὰ εὔχομαι μόνον ὧστε τὸ φάσμα σου ὑπὸ σίανδήποτε μορφῆς περιβεβλημένον νὰ δύναται· νὰ ἐπιδέπη ἐπέμοι καὶ νὰ μὲ καθοδηγῇ. — Εὐχαριστῶ, Συλδία, εὐχαριστῶ σὲ πιστεύω καὶ ἀναχωρῶ ἡσυχος· ἐνθυμοῦ τὸν δρόκον σου καὶ φύλαττο τὸν μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ’ ἓν αἰώνιως θὰ ἔγωθμεν.

« Εδώ διαλέγος ἔπαισαν, ἐπειτα εἶδα τὰς χεῖράς των νὰ ἔνωνται ὡς νὰ δώσωσι περισσοτέρων ίσχυν εἰς τὴν αἰσθηματικὴν ταύτην συνθήκην, ἐπειτα δὲν εἶδα τίποτε, τίποτε, διότι ὡς παράρορος καὶ ἀπελπισμένος ἔρριφθη εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης μου.

Ποία ἐλπίς πλέον μοὶ ἔμενεν; Οὐδεμία. Ἀπὸ ἄκρων περιέργειαν ζήλου, ὁ αὐθρωπὸς οὐτος, ὁ πρὸ δλίγου μὲν κάτοχος ζωῆς, ἐφαίνετο διτὶ ἥσθε νὰ ρίψῃ τὸ ἐντάριόν του καὶ ἐφ’ ἐνδὲς ἀρτιγενήτου τέκνου, ἐστεμμένου μὲ τὰ ρόδα τῆς λειποθυμούσης νεότητός του, ἡπις θὰ βαδίσῃ ποτὲ εἰς τὰς ἀτραπὰς τοῦ κέσμου, μελαγχολῶσσα δμως καὶ μαρμονιμένη. Καὶ διὰ νὰ φάσῃ εἰς τὸ σκόπον δέντον ἡρκέσθη νὰ καλλιεργήσῃ τὴν βαθειαν ταύτην ἀγαθότητα, τὴν κοινωμένην εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναικὸς, ὡς τὸ μέλι εἰς τὰς κάλυκας τῶν ἀνθέων, ἀλλ’ ἐδῶ ἐπέρθθεστε τὸν τρόμον καὶ τὴν δεισιδαιμονίαν . . . , διλογίας τῆς αὐθαιρεσίας καὶ βαρδοχρότητος.

Δύο μῆνας ἀπέρεσσα ἐκτὸς τοῦ ἀνωγαῖου μου· ἀνεμίγην μὲ τὸ στρεβολίζον πλήθος τῶν συνομηλικῶν μου μαθητῶν, ζητῶν νὰ θεραπεύσω τὸ ἀσθενοῦν πνεῦμα μου εἰς τὴν περιχαρῆ φιλοσοφίαν ἐκείνων· ἐσύγχαζα εἰ. τοὺς χορούς, ἐμονομάχουν, καὶ βλέπεις Φλαδία, ἐως ποῦ δύναται ἡ ἀπέλπισια νὰ ὀθίσῃ τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλ’ ἀλλοίμονον ἡ μήτης ὁ οφριγῶν τετράχορος, μήτης τὰ μαθήματα τοῦ Γρεσιέρου, μήτης ἀλλοτι τὸ δέντον ἡδυνθήσαν νὰ διώξουν ἐκ τῆς φαντασίας μου τὴν εἰκόνα τῆς Συλδίας, διότι μετὰ δίρηγον ματαίων ἀπόπειραν, ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς τὸ ἀνωγαῖον μου, καὶ ξωτεράς τις μὲ περισσότερον περχόμενος πάθος.

« Η πρώτη μου φροντὶς ἥσθε νὰ χυθῶ εἰς τὸν προσφλῆ μου φεγγίτην, καὶ νὰ ρίψω τὸ βλέμμα μου εἰς τὴν μικρὰν ἑκείνην αἰθουσαν, ἥτις, δι’ ἐμὲ μόνον, ἥτον ὁ κόσμος ἄπας. Ἀλλοίμονον! τὸ πᾶν είχεν ἀλλάξει· εἰ μὲ τὰ λάμποντα χρώματα ἐσθῆτες είχον χαθῆ ὁ κόσμος κεκρύφαλος μὲ τὰς ὄχικινθίους τανίας, ὁ τιθέμενος ἀλλοτε εὐαρέσσως ἐπὶ τῆς σφαίρας τοῦ ὁρολογίου, είχεν ἀφήσει τὴν συνήθη του θέσιν, τὰ μικρὰ φυτά, ἀτινα ἐπιμελῆς χειρὶ διετήρει εἰς τὸν κρεμαστὸν κηπὸν· είχον χαθῆ ἀπὸ τὰ κατεψυγμένα τῆς χιόνος φλήματα· κατηφῆς σιωπὴ ἔβασιλευεν εἰς τὸν ἀλλοτε περιχαρῆ τοῦτον τόπον· ταῦτα πάντα ἔδηλουν διτὶ μεγάλη καταστροφὴ είχεν ἐπιπέσει· κατὰ τῆς κυρίας τοῦ λυπηροῦ τούτου οἰκήματος.

« Εφ’ ἐνδὲ ἀνακλίντρου παρετήρησα μελανὴν ἐσθῆτα, μακρότερον κοκκύναδαλον χήρας, καὶ ἀντικρὺ κατόπτρου μετασχηματισθέντος, μέγαν σταυρὸν ἐξ ἑένου, σύμινος ἡ ἀπλότης· παρουσίαζε τὰς θλίψεις τοῦ μαρτυρήσαντος Θεοῦ.

Τὰ παραπέτασματα τῆς κλίνης ἥσαν ἀνευρμένα, ἀλλ’ οὐδὲν κίνημα ἔκυμάτιζε τὰς πτυχάς των, οὐδὲν φύσημα ἔταραττεν τοὺς κροσσούς· τί λοιπὸν συνέθη κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου; Τὸ ἡγγόνι, ἐφλεγόμην νὰ τὸ μάθω καὶ ἐν τούτοις ἔτερον νὰ τὸ γνωρίσω.

Πάραυτα ἡ θύρα ἥσθε καὶ ἡ οἰκονόμος εἰσῆλθεν. « Ήτο δὲ αὕτη γραῖα τις ἔξηκοντες τις, ἡ ἴδια περὶ τῆς δποίας καὶ ἀλλοτε σὲ ώμιλησα, Φλαδία, ἥτις, διὰ νὰ κολακεύσῃ τὴν ζηλίαν τοῦ νέου σπευδαστοῦ τῆς λατρεῆς, ἐπεφορτισθεῖσα καὶ τὰς ἔξω ὑποθέσεις διὰ νὰ ἀπλάττῃ οὕτω τὴν Συλδίαν ἀπὸ τοῦ νὰ ἔξερχηται· τοῦ οἴκου τῆς μόνη.

« Η καλὴ γυνὴ ἐναπέθεσε τὸ φῶς της ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐπειτα προχωρήσασα πρὸς τὴν κλίνην, ἔσυρεν ἡσύχως τὰ παραπέτασματα· τότε ἐπανεἶδον τὴν Φλαδίαν, ὡχράν, ἐξηρανθεῖσαν ἐκ τῆς ωδύνης, εἶδα ἑκείνην ἥστινος τὸ ἵναλμα ὡς φαρμακευμένον ἐλέος διεπέρα ἀκατατάστατης τὴν καρδίαν μου. Τὸ θελυτικὸν πρόσωπόν της είχε χάσει δληγη τὴν κωμηρότητα, οἱ ὄφθαλμοι ἐρυθρότατοι· ἐκ τῶν δακρύων, ὁ δὲ βραχίων ἐξηγκλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης σπεύδεις, ἐφαίνετο μαλλον ἀριστούργημα ἐκ αηροῦ ἡ ἐμψυχωμένον μάρμαρον.

« Κυρία εἶπεν ἡ γραία, ἔχετε ἀνάγκην τινά;

« Η Συλδία ἥσθε τοὺς ἀφθαλμούς.

« Σὺ εἶσαι Μαθουρίνη· εἶπε. — Μάλιστα κυρία. Τί θέλετε νὰ κάμω; — Τὴν φωτίαν; εἶπε μετ’ ἐκπλήξεως ἡ Συλδία, τὴν φωτίαν! ἐπιμελοῦ τὴν φωτίαν! ἡγόρασα τὰ καλλιτερά ζύλα, τὸν σκληρότερον φηγόν· εἰς τὴν φωτίαν· καὶ μεγάλη ἡ φωτία, ἀς σπινθηροσβόλῃ ἡ ἑστία, διότι, βλέπεις, εἶναι ἐκεὶ . . . ἐκεῖνος . . . ἐκεῖ!

— Ακόμη ἡ τρέλα τὴν κατακυριεύει, εἶπεν ἡ γραία πιωχὸν γλασμα, ὁ λατρὸς ισχυρίζεται· διτὶ τοῦτο εἶναι μανία, καὶ ἐπειτα ἡ τρέλα ἀπὸ τὴν μανίαν δὲν ἀπέχει ἔνα βῆμα. « Ο Θεὸς ἀς τὴν διαφύλατιην ἀπὸ τοιστὸν διστούχημα.

« Η Συλδία ἔκήιτησε νὰ ἐγερθῇ καὶ δράττουσα τὴν χεῖρα τῆς· Μαθουρίνης:

« Ήξεύρω τὲ σύλλογοςσα, καὶ διατί δὲν τολμᾶς νὰ μὴ τὸ εἶπης· δὲν ἔχομεν κοήματα, ἡ ἀθλότης· εὐρίσκεται πρὸ τῶν θυρῶν μας, καὶ πρέπει νὰ εἰμεθεοίκονόμοι. Αἰτόν, Μαθουρίνη, φείδους τὸ ιατρικὸν διπερ μὲ κατασκευάσεις, τὸ φῶς διπερ μὲ φωτίεις, τὸν ζωμὸν διτὶς μὲ δίδεις δύγαμιν· ἂγιος λαζαρίστας·

Ἐρηθῶμει χρῆμάτων, πώλησον τὰς ἐπιθήτας· εἰς τοῦ-
τον τὸν σύρτην εὐρίσκονται, ἃς ποτὲ δὲν θὰ φορέσω ἵ-
σως· πώλησε τας, ώς ἐπώλησες τὰ γελοῖα στολίδια
κατὰ τὴν διέρκειαν τῆς αὐθενείας μου· ἀλλὰ, πρὸς
Θεού, νὰ ἔχω φωτίαν, μεγάλην φωτίαν, περιχαρῆ καὶ
σπινθηροβολοῦσαν, καὶ ἀν μέλλωμεν νὰ ῥψωμεν εἰς
ταύτην καὶ τὸ τελευταῖνον ράκος. "Αχ! ἂχ! δὲν κα-
ταλαμβάνεις, σὺ, πόσον εἶναι ὥρατον τοῦτο, η̄ ἔστια
νὰ ἔναι κατοικημένην ἀπὸ ἀναριθμήτους φλόγας, η̄ δὲ
τέφρα νὰ ἔχῃ τὴν χροιὰν τοῦ χρυσοῦ καὶ διαυρημού-
ρια μόδη τοῦ ἔνδον νὰ χάνεται εἰς τὰς δίνας τοῦ κα-
πνοῦ, ἀλλὰ σὺ δὲν βλέπεις τίποτε, δὲν ἐννοεῖς τὴν
ἀλλόκοτον τάσιην μελωδίαν."

Καὶ ἡ Συλβία ὑψόστα μὲ φιλαρέσκειαν τὴν ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ προσώπου τῆς ἐσπαρμένην κάμην, ἤρχισε μὲ ἀπεισθέπταιν ταραγωθῆ.

« Εἶπα, εἶπεν ὁ σπινθήρ, καὶ γνώρισσόν με, ὁ ἄλλος

• Η Μαθουρίνη ἔκινησε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλήν,
ἔκινθημι πρὸς τὴν μικρὰν σκευοθήκην, ἐλαβεν ἐκ ταύτης
δύω δαιλοὺς, τοὺς δόποιους ἔρριψεν εἰς τὴν ἑστίαν·
ἄμφις ἐπελείωσε τὴν ἐργασίαν ταῦτην, ή Συλλίδια τὴν ἔ-
κραξε.

« Μαθεύοντας, ἔλει, ἔλει ταχέως, βοήθησον μοι
νὰ ἐγερθῶ. — Περιμείνατε δὲ, κυρία, ἔως νὰ
λάβω τὸ φυσερὸ διλέπετε καλώς δὲ εἰσέτε δεν ἂ
ναψεν. — Όχι, δέι, ἀφησε τὸ φυσερό, δὲ, ἀγνοεῖς τὴν
μπαρένι ἀρωγῶν πνευμάτων τὴν ἑστίαν πληρούντων,
διδήγησόν με πλησίου τῆς φωτίας. »

Τότε, Φλαδία ἔγινε μάρτυς συμβάντος, ὅπερ και εἰς αὐτὴν τὴν Ἔηράν ψυχήν ήδύνατο νὰ προξενήσῃ γέ λωτα, ἀλλ' εἰς ἐμὲ ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν τρόμου καὶ συμπαθείας! Βίδα τὴν Συλδίαν τυλιγμένην μὲ τὸν χιτῶνα τῆς αἰθούσης της, μόλις στηριζομένην, διευθυνομένην πρὸς τὴν ἑστίαν, καὶ αλινούσα τὸ γό νο ὡς πρὸ βωκοῦ, καὶ μὲ κίνδυνον νὰ συντρίψῃ τὰ ὥραδες κείλη της εἰς τὰς φλόγας τῆς δαδός.

« Βλέπεις, ἔλαγεν ἐνίστε διακοπομένη, ὅταν ἡ δύναμις τῆς ἔλειπεν, αἱ μόναι θωπεῖαι, ἃς ἦδυνάμην νότῳ παρεῖχω, ἡ μόνη τοῦ ἔρωτός μας ἀπόθεεις ἦτορ διαπαυσμός.

Καὶ πάρα ταῦτα ἡ φλέψη ὑπερήφανος θάτι τὸ δέσμον τοῦτο
φύγει μα, διεθόθη ἀσφάτως εἰς ὅλα τὰ ξύλα.

« Τώρα δὲ, καλὴ Μεθουρίνη, λάβε αὐτήν τὴν ἐπιστολήν, εἰναι ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν μου, καὶ πρᾶξαι τὴν ἐπιστέραν ταύτην ὅ,τι καὶ χθες ἐπράξεις, δ.τ. καὶ αὔριον θὰ πράξῃς.

— Διατί λοιπόν, κυρία, εὐχαριστεῖσθε εἰς τὴν ανάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ή μήπως δὲν ἔκλαιστε ἀρχετά; Οἱ σοφοὶ λέγουν, « καὶρδὸς παντὶ πράγματι » οἱ θανόντες εἴ αι εὐτυχέστεροι ήμῶν, διότι εὐρίσκονται παρὰ τῷ Θεῷ. — Ναι, Μαθουρινή, μόνοι δοοὶ δὲν ἀργησαν διπισθέν των ἐπιθυμητών τι, αὐτοὶ εὐρίσκονται πληγίον τοῦ Θεοῦ. ἀλλ᾽ ή μήτηρ, ήτις ἄρρεν εἰπεὶ τῆς γῆς τὸ τάκνον τῆς νεογυνὸν εἰσέτι, δέ ραστήξῃ, διὸ δὲ σκληρὸς θάνατος ἀπεχώρησε τῆς ἔρωμένης του, εὐρισκομένης ἄνευ ὑπερασπισεώς; Εἴ τῷ κόμῳ, εὐτοί, εἰμι καὶ πεπεισμένη, διὸ δὲν εὐρίσκονται παρὰ τῷ Θεῷ, ἐπειδὴ δὲ Κύριος εἶναι ἀγαθὸς, καὶ διδοῖ εἰς τὴν ἀθίνατον ψυχὴν τὴν ἐλευθερίαν, τὴν βίστιν πάσης ἐθεραπείας! Περὶ τούτου ἐπὶ πολὺ ἀμφιβαλλούν, ἀλλὰ τὸ πιστεύω σήμερον στεῖ δηλαδή ἀρχεῖ τοῦ λο-

γικού μου. Οι θυητοί λοιπόν σύτοι, Μαθιουρίνη, εύ-
ρισκονται με τους ἀγαπῶντας αὐτούς, καὶ παρά-
δειγμα δῆτι ὁ Δημιουργὸς παραδώσας τὸν οἰνὸν του
εἰς τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν ἐπιτη-
ρῇ, ἔμπροσθεν λοιπὸν τῆς ἀλεξίου ταύτης φλογὸς, εἰς
ἥν καὶ τὴν πεποιθεσίν μου παρέδωκα, ἀνάγνωσον μίαν
ακόμη φορὰν τὴν ἐπιστολὴν. Ὡπεριδιὰ τῶν καταρρέον-
των δακρύων ἐλαφρύνω δίλγον τὴν ἀλγούσαν καρ-
δίαν μου.

“Η Μαθευρίνη ἐφάνη ταλαντευομένη πρὸς καίρου τινα, ἔπειτα ἔλαβε τὴν διὰ μελανῆς σφραγίδος ἑσφραγίσμενην ἐπιστολὴν, καὶ ἤρχεσε γὰ ἀναγνιώσκη, ἀλλὰ μὲ φωνὴν τόσον βραδεῖαν, ὥστε ἡδυνήθην νὰ αντιγρψθει τὸ περιεχόμενον ἐν αὐτῇ.

Βενετά. τῇ 17 Οκτωβρίου 1831.

« Τὴν στιγμὴν καθ' ἡν σοὶ γράφω, Συλβία, ἀριθμῷ
εἰς τὰ κινήματα τοῦ ὥρολογίου τὰ λεπτὰ, ἄτινα μοὶ
μένουν νὰ ζήσω. Ιδίον δὲ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι διαν φθά-
ση εἰς τὴν τελευταῖν ὥραν νὰ ἀναλογίζεται τὰ κα-
κῶν ἀπερασμένα ἐτῇ τῆς νεότητός του. Καὶ ἔγω εἰς
τὴν νεκρικήν μου κλίνην, δὲν ἀναλογίζομαι ἀλλο πα-
ρὰ τὰ ἔτη καθ' ἀδὲν σὲ εἰχον γνωρίσει, μὲν φαίνεται
δὲ ὅτι ἀνέμερα ἔκεινων ήσαν τὸ κάσμα τῆς ὑπάρ-
χεώς μου, ἐπειδὴ δὲν σὲ ἡγάπων, ἐπειθύμων νὰ μοὶ
πυραχωρήσω ὁ Θεός τὸν καιρὸν διὰ νὰ σοὶ εἴπω πόσον
ἡ ἀνάμνησίς σου μοὶ εἶναι προσφιλής· ἀλλ', ἀλλοι-
μονον! Η ἐπιστολὴ αὕτη ἦν ἀρχιζώ, δὲν θὰ προφέάσω
νὰ τὴν τελειώσω. Ξένη χειρὶ θὰ σοὶ εἴπῃ τὴν ὥραν
καθ' ἦν ἡ ψυχή μου πρὸς τὰς οὐρανίας σκηνὰς ἐπο-
ρεύθη, καὶ, ἀναπληροῦσα τὰς δυνάμεις τῆς ὡς μάρ-
μαρον ψυχρᾶς χειρός μου, θὰ ἀποτελείωσῃ τὴν λέξιν
δι' ἧν ὁ θάνατος διέκοψε. Μή κλαίης, μὴ στενάζῃς
διὰ τὴν τύχην μου, εἴμαι πεπεισμένος εἰς τὴν θείαν
ἀγάθοτητα, καὶ, ἀν δὲν σὲ ἔγκατατείπωσι μόνην ἐπὶ^τ
τῆς γῆς, ἡ ψυχή μου δὲν θὰ ἐλυπεῖται διότι ἀφίνει
τὴν ἔνδοξον τῆς πατρίδος· πόσον λυποῦμαι διότι είμαι
πιωχός, ἀρρώστος μόνον δὲν ἡδυνήθην νὰ σὲ συμπα-
ραλέω εἰς τὸ ταξίδειον τοῦτο, ἀλλ' ἀκόμη σὲ ἀφίνει
λείαν εἰς δλας τὰς τοῦ πλούτου περιπτείας, εἰς δλας
τὰς ἀγωνίας τῆς ἀθλιότητος, εἰς δλας τὰς διατροφάς
αλιεινές περικυκλῶσυν τὴν γυναικαν εἰς τὴν γέννα ταΐτη
κοινωνίαν· ἡ πατηγορία μου, κατὰ τὴν κριτικὸν ταύτη
στιγμὴν, εἶναι νὰ πιστεύω τὴν ἔνδεχομένην συμβιωσιν
μυστικὴν συμβίωσιν, καθαρὰν ὡς τὴν ἀγάπην τῶν
ἄγγελῶν, μυστικὴν ὡς ἡ ἴδεα τοῦ καλλιτέρου κόσμου
ἡ παύσις αὕτη τῆς ζωῆς μου, οὕτω θεωρουμένη, δὲ
εἶναι θάνατος, ἀλλὰ μεγαλοπρεπῆς μεταμόρφωσις
ἥτις εἶναι τὸ πνεῦμα ἀνευ θλῆς, ἡ διανοία ἀνευ πο-
νου, ἡ μεντελεῖστρης ἀνευ ματαίστητος.

« Ή δρασίς μου σκοτίζεται, μὲ φαίνεται ὅτι ακέων
συγχειχύμενά ἀσμάτα, καὶ ὅτι μέλας πέπλος κα-
ταβαίνει ἐπὶ τοῦ οὐρανίου φωτός· αἱ χεῖρες καὶ οἱ
πόδες μου εἶναι ψυχοῦ, αἰσθάνομαι· ὅτι ἡ θερμότης
μου ἄπασα συνεκεντρώθη περὶ τὴν καρδίαν· εἴναι
καὶρδες, νομίζω, νὰ σὲ εἴπω, ὑγίαινε, ἂν θέλῃ ἡ χεῖρ
μου νὰ τὸ χαρδῆγ· ἀν δὲν σὲ ἐσυλλογίζουμην, τὸ
πνεῦμά μου ἔπαν θὰ εὑρίσκετο ἥθη εἰς τὸν οὐρανόν,
καὶ μόνον ἡ λύπη θὰ μὲ ἔκφατή ἐν τῇ γῇ. Καλήνη
ἀντάμωσιν, φίλη μου, ἀδελφή μου, σὺ ητίς ήξεύρεις νὰ
συγχωρής τὰς ἀποπλανήσεις τῆς σφριγώνς φαντασίας
μου, σὺ τὴν ὅποιαν δισφύλαξα ἀγήνη καὶ ἀσπιλον διά-
να μη τοι ἀφαιρέσω τοὺς δύο ἀδάμαντας τοῦ οὐρανοῦ,
καὶ τῆς ψυχῆς, τὴν ἀθωότητα καὶ σωφροσύνην. Καλή-

ἀντάμωσιν, καὶ ἐντὸς δλίγου, ἀπειδὴ, ἐν τις ἀνθοδέσμη ἐκ χόρτου κρύπτει τὸ μέρος ἔνθα ἀναπαύεται τὸ σώμα τοῦ τόσον προσφιλοῦσ· σου ἀλλοτε, πᾶν δὲ, τὸ πάρκει ἀδιάφθορον καὶ αἰώνιον θά ἐπανέλθῃ ὡς δύναμις κρυφία καὶ ἀγαθοεργής διὰ νὺν περιπλανᾶται εἰς τοὺς τόπους δῆτοι θά εὐρίσκεσαι.

«Τὸ κονδύλιον διέφυγεν ἐκ τῶν δακτύλων μου.... Ποιὸν πρέπει ἀποθνήσκων νὰ συλλογιζωμαῖ; τὸν Θεόν; ... ἐσέ; ... Τὸν Θεόν, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν ίδω ἐν τῇ οὐρανίᾳ δόξῃ του, ἐνῷ ἐσέ, Συλβία, ἀγάπη μου, θά....

«Ἡ ἐπιστολὴ ὡς ὑστερόγραφον ἔφερε τὰς ἔντες σειράς.

«Σήμερον τὴν 17 Νοεμβρίου, ἐπὶ τῇ παρακλήσει τοῦ ἀποθνήσκοντος συμπατριώτου μου, τελείων τὴν ἐπιστολὴν του. 'Ο Κ. Ἀλάριχος Δεβίλλιος ἐτελέυτης τὴν πρωίαν ταύτην περὶ τὰς δέκα καὶ ἡμίσεις. Πρίν ἐκπνεύσῃ μὲν παρῆγγειλε δύω πράγματα πρῶτον, νὰ φροντίσω πρίν τῆς ἀναχωρήσεως μου περὶ παντὸς ἀναγκαίου δπως γίνηται καὶ διεῖσια ἀναλόγως τῆς θέσεως του δεύτερον, νὰ δίψω εἰς τὸ ταχιδρομεῖον τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἀφοῦ δύμας τὴν ἀποτελειώσω.»

«Ἀν ὥρατινες ἂ; διῆλθον μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ συμπατριώτου εἰς ξενοδοχεῖον τι τῆς Ἱεράς Αἱρέτης ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τις τὰς εὐγενεστέρας ἰδιότητας ἐνὸς ἀνθρώπου, δρείλων νὰ δομολογήσω διὰ καταγοητεύθην ἀπὸ τὴν συναναστροφήν του, καὶ εὐλογῶ τὸν οὐρανὸν διότι ἐβοήθη τὴν εὐγενῆ ταύτην καὶ γενναίαν φύσιν, ἥτις ἀπειθησκε χαίρουσα διτεῖη πέρα ένα Γάλλον ὡς ἐκτελεστὴν τῆς διαθήκης.»

«Ο 'Υποκόμης, Βωαλίε.

«Ἄμα ἡ Μαθουρίνη ἐτελείωσε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἡ Συλβία ὑψώσα τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔξεβαλλε ἄγριους δλοιογμούς. Αἱ παρειαὶ τῆς ἐπληρώθησαν δακρύων, τὸ στῆθος τῆς ἀξωγκώθη ὡς ἀνηράγη τῆς λόπης, καὶ ἐπεσεν ἀσθμαίουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀναγνωστρίας.

Πάρσυτα ἡ Μαθουρίνη τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν κλίνην ἔξεβαλλε τὴν ἑσθῆτα της, ἔσυρε τὴν κλινοσκέπην, ἐναπέθεσε τὴν ἀγγελικήν τῆς κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ τὴν ἄρησε νὰ κοιμηθῇ.

«Οτε δὲ δύνος τῆς ἦρχισεν, ἡ οἰκονόμος, ἥγοιξε τοὺς όρτας τῆς σκευοθήκης, καὶ παρετήρησεν δὲ, περιείχεν, μὲν τὴν ἴδιαζουσαν εἰς τοὺς ἐμπόρους προσοχήν. Φεῦ! ἡ ἀπεριθυμησίς δὲν διήρκεσε πολὺ, ἐπειδὴ εὐτελῆ τινα δίκην μόνον ὑπῆρχον ἐν ταύτῃ.

— «Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπε μεγαλοφώνως ἡ οἰκονόμος, ποῖος ἐπίστευε νὰ καταντήσῃ εἰς τοιοῦτον βαθὺ μὲν, δικτύω μόνον ἡμέρας δύναται τις νὰ ἥναι ἀλεήμων, ἔστω καὶ δέκα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ πλειότερον. Ο κόσμος ἀπας δὲν ἔχει τοὺς τρόπους νὰ ἥναι ἐνάρετος, πρέπει νὰ κερδήσω τὸν ἄρτον μου, ἀδωλοῦτὸν δὲν ἔχω τί νὰ πρέξω.»

Καὶ ἀνεζήτει πανταχοῦ ὡς δὲ λύκος τὴν λείαν του.

«Στάσου, τι είναι τοῦτο, ἐν τραγοῦδι; 'Ο Σπίνηρι! ἄχ! εἰσέρω τὸ τραγοῦδι τοῦ μακαρίτου!

Προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας, ἡ Μαθουρίνη παρετήρει ἀπάσας τὰς γωνίας, δπως βεβαιωθῇ διτεῖη δὲν διέφυγε τὸν ἀνήσυχον δρθαλμόν της.

TOM. B. (Φυλλάδιον 119.)

«Μὰ τὴν πίστιν μου, δεξηπολόθησε θέτουσα κατὰ μέρος ἄπαντα ταῦτα, μόλις εἶκοσι καὶ πέντε φράγκων θὰ δυνηθῶ νὰ τὰ πωλήσω, μετὰ ταῦτα πρέπει νὰ φεύγωμεν. Καὶ τὸ χαιρότερον, καὶ τὰ πνεύματα τῆς ἐστίας, καθὼς αὐτὴ τὰ δονιάζει, θὰ μᾶς φέγγουν νὰ διποθάνωμεν τῆς πεινῆς. 'Εχ! ἔχ! ἀκούεις! Ενας ἀνθρωπός τόσον πεπαιδευμένος νὰ λέγῃ διτεῖη ωράρχουν δητα, ὡς πατήρ η μήτηρ, εἰς τὴν ἐστίαν. 'Αλλὰ μὲ είναι τὸ αὐτό, θὰ τῆς χερηγήσω καὶ αὔριον ἀκόμη τὰ πρόδη τροφὴν ἀναγκαῖα, θὰ τῆς ἀφήσω πέντε σολδία, καὶ ἐπειτε δούλη σας ταπεινή, δ καθείς διέσαυτόν.»

Αφοῦ τοιουτορόπως ἔκαμε τὴν ἔξομολόγησην της, ἡ Μαθουρίνη ἐσύνοξεν εἰς μίαν δέσμην τὰ δάκρυα, ἀπειλεῖς ἐν τῷ σκευοφυλακῷ περιείχοντο, ἐπειτα ἐξῆλθε λαμβάνουσα φροντιδα ἐπιμελῶς νὰ κλείσῃ τὴν θύραν.

«Ἡ Συλβία κοιμωμένη εὐρίσκετο μόνη! Μόνη; Εὖχος δηλαδὴ δὲν τὴν ἡγάπων ἐγώ δπως ἀγαπᾷ τις συγχρόνως ἀδελφήν καὶ ἔρωμένην;

«Ἄθω κόρη! μέλλεις λοιπὸν νὰ ἐγκαταλειφθῆς ὑφ' ὅλων, πρὸ πάντων ἀπ' αὐτὴν τὴν γραῖτα, ἵστη τὸ συμφέρον κατασκληρύνει τὴν καρδιάν. Μέλλεις νὰ ἀποδάνης, λεία τῆς μερίμνης. 'Ω! τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γίνη. Καὶ καταλαμβάνεις, Φλαδία, ἔθυσίαζον τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ ἀνακτήσω μόνον τὴν ίδικήν της.

«Άλλα πῶς νὰ κάμω νὰ μὴ προσβάλλω τὴν λεπτὴν ταύτην αἰσθησιν, τὸ ἐπιδεκτικὸν τοῦτο πνεῦμα; 'Η ἔφεσις τοῦ νὰ τὴν βοηθήσω μοὶ ἐχερήγησε τὸ μέσον.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ἐφθείρα ἐν τῇ ἐστίᾳ μου μίαν γωνίαν, ἐν ἡ ἑσθητίζετο ἡ πυρεστία... Μὲ τὴν χειρα δὲ ἐβεδαίωθη διτεῖη δημονάμην νὰ ὠθήσω τοὺς δικτύους μου εἰς τὴν γείτονα ἐστίαν.

«Ἐλαδον πάραυτα τὸν δύο χρυσὸς μοὶ εὐρίσκετο εἰς τὸ θυλάκιόν μου, λείψανον μηνιαίου πόρου τοῦ πατρὸς μου, καὶ, χωρὶς νὰ μὲ διοῦν, τὸν ἐρρίψα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐσθεμένης ἐστίας.

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν ἔκτην ὥραν διτεῖη Συλβία ἀκόμη ἐκοιμάστο, διὰ τελευταίαν φορὰν εἰσῆλθεν ἡ Μαθουρίνη εἰς τὸν παρθενικὸν θάλαμον. «Ἄς ίδωμεν, εἰπεν ἡ Μαθουρίνη, ἀς ἀνάψωμεν τὴν φωτίαν της. Ποῖος θὰ τῇ τὴν ἐτοιμάσῃ αὔριον;»

«Άλλ' ἀθροίζουσα τὰ λείψανα τῶν ξύλων τῆς προτεραίας, ἀφῆκε φωνὴν ἐκπλήξεως.

— «Μὲν λουδοβίκειον, ἀνέκραξεν ἐν χρυσοῦν λουδοβίκειον! καὶ ἥρχισε νὰ τὸ τρίβῃ. Αὐτὰ είναι μαγεια, ἐψύθυρις μεταξὺ τῶν δόδοτῶν της, ἐπειδὴ οὗτε τηγλίς της μικρὰ ωπάρχει λάμπει ὡς νὰ ἐξῆλθη διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια τῆς Τραπέζης. 'Η μήπως τὰ πνεύματα τῆς ἐστίας κατασκευάζουν νομισμάτα καὶ βοηθοῦν διὰ τούτων τοὺς λατρευτάς των;»

Καὶ ἐκαδώνισε τὸ χρυσίον, δπως βεβαιωθῇ διτεῖη εἰσαν κάμποσσα, τὸ λουδοβίκειον ἐδρήψει τὸν μεταλλικὸν ἔκεινον καὶ καθαρὸν ἤχον, τὸν δηλοῦντα τὸν καθαρὸν χρυσόν.

Εἰς τὸν κρότρην τοῦτον, ἡ Συλβία, ἥτις εἶχεν ἐγερθῆ, ἥρωτησε;

«Τί τρέχει, καλὴ Μαθουρίνη; — Τίποτε, κυρία. εἴμαι ἐγώ, τοκτοποιοῦσα τὸν θάλαμον. — Βπάλησες τὰ δάκρυα μου; — Ναι, κυρία. — Καὶ τὶ μᾶς παρεῖσεν; — Εἴκοσι καὶ δύω φράγκα, κυρία. — Λάβε ἐξ αὐτῶν εἰς ἀμοιβὴν τῶν καλῶν σου περικοίησων. Τὸ δὲ

έπιλοιτον ἃς τὸ ἐκτείνωμεν δσσα δυνήθωμεν, μετὰ ταῦτα δὲ δ Θεὸς θὰ πράξῃ δ, τι βουληθῇ. — Μὴ ἀνασυχήσῃς θὰ κάμνω τὴν δουλειάν μου, χωρὶς νὰ ἔγγιζω τὴν μικράν σου ποσότητα.

Καὶ η Μαθουρίνη ἀπέθεσεν ἐπὶ τῷ καλύμματι τῆς ἑστίας τὴν εἰσπραξίν τῆς πωλήσεως. 'Αλλ' ἐφύλαξε δι' ἑαυτὴν τὸ ὑπερφυσικὸν λουδοσίκειον.

Άμα ἐπελθούσης τῆς νυκτὸς ἔγραφα δι' ἐρυθρᾶς μελάνης τὰς ἀκολούθους λέξεις:

« Οἱ μυστικοὶ σκοποὶ τῶν κρυπτῶν πνευμάτων ὡς φελοῦνται μεγάλως παρὰ σοῦ. Πρέπει, ἐπὶ ποινῇ με-γάλων συμφορῶν, νὰ βάλλῃς εἰς πεῖσιν τὰ δυοῦ ἄνταξα; ἔχειμέθεια καὶ τιμιότης, πᾶν δ, τι ἡ ἑστία σὲ δώσεις πρέπει νὰ ἔξεδεύεται εἰς τὴν εὐζωίαν τῆς χωρίας σου. Πρὸς δὲ, πρέπει νὰ τὴν ἀφήσῃς νὰ ἀγνοῇ δ, τι δι' αὐτὴν τὰ πνεύματα τῆς ἑστίας πράττουν. Τοιαύτη εἶναι ή θέλησί μας.

« Δυστυχία δὲ εἰς τοὺς τολμήσοντας νὰ ἀθετήσωσι τὰς διαταγάς μας. Τὸ πνεῦμα τῆς ἑστίας γίνεται ἐμπρηστήριος πυρά, ή δὲ λάμψις τῆς φλογὸς καταστρεπτική. Τὸ θάνατον δὲ ἀφίνει δύθεν διαβαίνει. »

« Η ἐπιστολὴ αὕτη ἔγραφή ἐπὶ μεμβράνης, ἀποσπαθείσης ἀπὸ ἀρχαὶν τε δίπλωμα τοῦ XIII. Λοδοβίκου. Εὐτυχῶς οἱ ἐρυθροὶ χαρακτῆρες ἀρκετὰ ἐμμονῆτο τοὺς τῆς Σολωμονικῆς. Άμα ἐκ νέου ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἐσήκωσα τὴν πέτραν τῆς καμίνου μου, καὶ τὴν ὅθησα ἐν τῷ μέσῳ τῶν ψυχρῶν φηγῶν.

Αὕτη μου ἡ ἀπάτη ἐπέτυχεν ἔξαίσια. Η Μαθουρίνη εὑρε τὴν ἐπιστολὴν ἀρκετὰ πρᾶξων, καὶ ποτὲ δὲν εἶδα κωμικῶτερον τρόμον. Η γυνὴ αὕτη, χθὲς ἀκόμη σκεπτική, ἐπίστευε τώρα δχι μόνον τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν διάβολον. Η ίδεα δὲ γείτων τις ἐπράττεν δλα ταῦτα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τῆς ἐπέλθῃ.

« Κύριε ήμῶν Ἰησοῦ Χριστέ | εἰπεν, ίδον τωντί ἐν πνεῦμα | διπερ δχι μόνον καθεύδει, ἀλλὰ καὶ ἀκούει, καὶ ἐμβατεύει εἰς τοὺς διαλογισμούς μου. Μολοντοῦτο εἶναι τὸ αὐτό, ἀρσοῦ εἶναι συγχωρητέον εἰς τὸ ἀργύριον τοῦτο νὰ πληρώνῃ τοὺς μισθούς μου. »

Καὶ, ἐνδυναμωθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀπότασιν ταύτην τὴν τόσον συμφωνοῦσαν μὲ τὰ καθήκοντα ἄτινα, τῇ ἀνετέθησαν, η Μαθουρίνη ἔγκολούθησε ἀφόβως τὴν ἔργασίαν της.

« Ξέτοτε, Φλαβία, η Συλβία εἶχε τούλαχιστον τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτίθεια. Αἴφωνος θεατής, εἰξειρα δσσον οὐδείς, πότε δ προϋπολογισμὸς συνεπληροῦτο, καὶ ἐτρεχον διὰ νὰ τὸν ἀνανεώσω.

Δύν μηνας, μετὰ τὸν Δεκέμβριον δηλαδὴ καὶ Ιανουαρίον, η μήτηρ μου μὲ παρεχώρησε τὴν κατάστασιν τῆς συγκειμένην ἐκ δέκα περίπου χιλιάδων φράγκων. Εἶδα τέλος εὐτυχῆ ἐκείνην ὡς ἐκ τῆς κληρονομίας ταύτης, διότι ήδυνάμην νὰ τὴν βοηθήσω εὐτυχότερον.

(ἀκολούθει).

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

ΑΙ ΔΙΓΩ ΑΝΤΙΖΗΔΟΙ.

A.

Αλάμψις μυστηριώδης.

Ἐσήμαινεν ἡ τρίτη ὥρα τῆς νυκτὸς τῆς παραμονῆς τοῦ Ἀγίου Κλήμεντος, ἐν ἔτει 1407.

Ἡ φωτὴ τοῦ νυκτοφύλακος ἐβούλετο καὶ ἐλίγους εἰς τὴν ἀπόστασιν.

· Ήσυχία ἐπεκράτει πανταχοῦ.

Ο ναὸς τῆς Θιοτόκου, μητροπόλεως τῶν Πριγκίσων, ἐσκιαγραφεῖτο μεγαλοπρεπῶς ἐν τῇ σκοτιᾳ.

· Η πόλις ἀπασα ἐκοιμᾶτο.

Καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἄλλως. Τὸ ἀνακλητήριον (couvrefe-feu) καὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐσήμαινεν τὴν ὁγδόν τῶν. Οὖτις δὲ, ἐάν δὲν προσεκάλει τοὺς κατοίκους εἰς τὸν ὕπνον, ἀλλὰ τοὺς ἡγαγκαῖς τούλαχιστον νὰ ἡρυχάζωσι, καὶ αἱ χρυσαὶ, οἱ θύρωσι, τὰ ἄρματα ἐπαυσον πάραυτα, καὶ πᾶν φῶς ἐσόνυτο.

Οὖτις καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην σκότος ἦτο γενικόν.

Ναὶ, ἀλλ' ὡς εἰς τὸν σκοτεινότερον οὐρανὸν τὸ ἐξηγημένον διμαχ διερῆ πάντοτε ἐν δεῖτρον, οὗτοι καὶ ἡδη δ παρετηρητῆς ἡδύνατο νὰ ἰδῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀρεγγυῆς ταύτης νυκτὸς, ἐν φῶς, η μᾶλλον μίαν λάμψιν ἀμυδρὰν καὶ παλλομένην.

· Ηδη πολλοὶ τῶν ἀστῶν, γείτονες τοῦ κτηρίου, διπού ὁ γῆγος οὖτος ἀστήρ ύπελαμπε τότε, ἔγητουν νὰ μάθωσι, τὶς ἦν ὁ πολμηρὸς, δειπνος ἡδέεις οὗτοι τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως . . .

· Η λάμψις αὕτη προήρχετο ἐκ τούς λαμπτάδος, καιούσης εἰς δωμάτιον καλῶς κεκλεισμένον πενταχόθεν.

· Είκασαν λοιπὸν πάντες ἀκ τούτου, δι τούτον ἀποθανήσης εἰς τὰ λοίσθια, καὶ οἱ ἀστοὶ ἀπεσυρόμενοι εἰς τὰς οἰκίας των ἐλεγον πρὶν εύνασθωσι προσευχὴν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ψυχορέχογεντος. · Η εἰκοσία των ἦτον ὁρθή.

· Η λαμπτὰς ἡ καίσουσα ἐν τῷ δωματιών ἐκείνω ἐφώτιζε τὰς γυναῖκας, αἰτινες ἐφύλακτον τὴν βασίλισσαν Ισαβέλλαν τῆς Βραζίας, οὔζυγον τοῦ ἀτυχοῦς Καρόλου 5.

· Η βασίλισσα ἐισέκε τὴν πρετεράιαν τέκνον ἀποθανέσιν, εἰς τὸ μέγαρον Βαρβέτου. Τὴν ὥραν δὲ, καθηδη ἀρχεσαι ἡ παροῦσα διηγησίς μας, ἡ Ισαβέλλα ἦτο κεκλεισμένη ἐπὶ μεγάλης τινὸς δρυνῆς κλίνης, ἀξιοσημειώτου εἰς ἐποχὴν πολυτελείας. Παρ αὐτῇ εύρισκετο μόνη ἡ Βεθίλδη, ἡ εύνθουσμένη τῆς θαλαμηπόλεος.

Πρὸ μιᾶς σχεδὸν ὥρας ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰγγολστάδου εἶχεν ἀπολύσει τὰς γυναῖκας της, καὶ ἐμεινει εἰς τοσσοῦτον ἀπόλυτον ἡσυχίαν, ὥστε οὐδὲ λόγος ἀπέτιεις πρὸς τὴν θαλαμηπόλεων της.